

Lust

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Audrey Carlan

Lust

Kopenhagen en Milaan

ISBN 978-90-225-8904-5

ISBN 978-94-023-1437-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *International Guy 3: Copenhagen* en *International Guy 4: Milan*

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: ZERO Media GmbH, bewerkt door Baqap

Omslagbeeld: FinePic, München

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 by Audrey Carlan, originally published by Montlake Romance

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KOPENHAGEN

Voor Susanne Bent Andersen en Christina Yhman Kaarsberg.

Jullie geloofden in mijn verhalen en schonken me heel veel warmte.

Ik zal jullie vriendelijkheid nooit vergeten.

En voor de rest van het team bij Lindhardt en Ringhof:

*ik ben jullie zo dankbaar omdat jullie
me lieten kennismaken met jullie mooie land.*

Opmerking voor de lezer

Dit boek is fictie, zoals al mijn verhalen. Ik heb mijn fantasie de vrije loop gelaten, maar ik heb wel echte plaatsen in Denemarken en mijn eigen belevenissen in dit verhaal verwerkt.

De rijke geschiedenis van de Deense koninklijke familie is uitermate boeiend, maar in dit opzicht ben ik van de werkelijkheid afgeweken. Alle namen, koninklijke titels en adellijke relaties zijn aan mijn verbeelding ontsproten en houden geen enkel verband met de huidige Deense monarchie.

1

Ik ben zwaar de lul. Dat gevoel overheerst als ik het ene na het andere vel met informatie lees over de adellijke familie Kaarsberg en over de troonopvolger van Denemarken. De Deense monarchie heeft een lange geschiedenis, maar bepalen welke prins bij wie hoort en welke prinses de volgende koningin wordt is een dusdanig monnikenwerk dat ik wel een straffe borrel heb verdiend.

Dan glimlach ik, want de stewardess van Scandinavian Airlines blijkt een uitstekende timing te hebben en komt me de gin-tonic brengen die ik een paar minuten geleden heb besteld.

‘Dank u.’

‘*Du er velkommen,*’ antwoordt ze.

Ik weet inmiddels dat dat Deens is voor ‘graag gedaan’, want mijn uitermate competente assistente heeft me een lijstje met veelvoorkomende Deense zinnen meegegeven om tijdens de vlucht uit mijn hoofd te leren. Plus die bespottelijke hoeveelheid informatie over prinses Christina Kaarsberg. Blijkbaar dien je mensen met een adellijke titel op een bepaalde manier aan te spreken en ook daarom ben ik zwaar de lul, want het is zo ingewikkeld dat ik zeker weet dat ik het fout ga doen.

Waarom heb ik ook alweer ja gezegd tegen deze klus?

Dat is heel simpel.

Geld. Heel veel geld.

Blijkbaar heeft mijn dierbare vriendin Sophie de nodige interessante contacten en speelt ze graag de goede toverfee van Mannen van de Wereld, want dankzij haar hebben we inmiddels Skyler Paige als cliënte en nu ook een Deense prinses. Of nou ja, om precies te zijn heeft de moeder van de prinses ons in de arm genomen. Die is ook prinses en haar zal ik na aankomst in Kopenhagen als eerste ontmoeten. Natuurlijk moet dat allemaal heel stilletjes. Niemand mag weten waarom ik er ben, er is alleen bekend gemaakt dat ik als consultant door de koninklijke familie ben ingehuurd.

Als ik het goed heb begrepen moet die prinses Christina met de volgende koning van Denemarken trouwen. Volgens Wendy's dossier kan kroonprins Sven uit heel wat dames kiezen als het om zijn aanstaande gaat. Troonopvolgers hoeven volgens mijn leesvoer tegenwoordig niet meer met iemand van adel te trouwen, maar de aanstaande koning van Denemarken moet wel een rechtstreekse afstameling van de huidige zijn. Prinses Kaarsberg valt niet onder de rechtstreekse troonopvolgers en ik heb nog niet helemaal door waarom de hulp van ons bedrijf gewenst is. Misschien wil haar moeder er zeker van zijn dat de prins voor haar kiest?

Met een onzeker gevoel duik ik weer in het dossier. Ik blader naar de pagina met een foto van prinses Christina. Ze is erg mooi. Vorstelijk en elegant, met een prachtige botstructuur en regelmatige trekken. Haar kastanjebruine haar valt in golvende lokken over haar schouders en haar zware pony reikt tot vlak boven haar wenkbrauwen. Ze heeft ogen met de kleur van de hemel op een mooie zomerdag en hartvormige, sappige rode lippen die ze op de foto koket getuit heeft. Dat schalkse lachje vertelt een heel eigen verhaal, dat is wel duidelijk. Ik ben vaker bezweken voor ondeugende meisjes die zo keken... Of nou ja, met hen in bed beland, kan ik beter zeggen.

Een van de allereerste dingen die me opvalt is dat ze helemaal niet voldoet aan het beeld dat ik van een echte prinses heb. Er zit iets van

een stoute meid in haar, dat blijkt ook wel uit de foto's uit de roddelbladen waarop ze feestend in de populairste clubs en kroegen van Kopenhagen te zien is. Ze is niet bang voor een beetje aandacht en kijkt niet op een feestje meer of minder. Er zijn zelfs een paar foto's van de prinses in een rood glitterjurkje dat haar billen maar net bedekt. Ik moet bekennen dat ze een geweldig lijf heeft. Grote borsten, wespentaille, ronde heupen en welgevormde benen. Zo'n figuur als een zandloper waar mannen bij bosjes voor vallen. Het valt me wel op dat ik haar op geen enkele foto samen met een man zie. Ze heeft nergens een vent aan haar arm, en dat terwijl een meisje met haar uiterlijk en afkomst toch massa's mannen moet aantrekken.

Wat is hier aan de hand?

Die vraag bewaar ik voor later. Nu zoek ik in mijn laptoptas naar het boek dat ik op weg naar het vliegveld heb gekocht.

Verslaafd aan jou van Sylvia Day.

Alleen al door die titel tintelt mijn huid van verlangen naar de vrouw die ik in New York heb achtergelaten. Met een zucht leun ik achterover in de comfortabele eersteklasstoel en ik denk aan mijn blonde actrice.

Wat doet ze nu?

Denkt ze aan mij?

Hoe slaapt ze?

Die laatste vraag komt hard aan, want ik heb zelf amper een oog dichtgedaan sinds ik drie dagen geleden haar bed in New York heb verlaten. Dat drie weken lang met iemand in hetzelfde bed slapen je leven zo kan veranderen... Ik denk aan één stuk door aan mijn eigen schone jonkvrouw in haar hoge toren en wil dolgraag haar stem horen, maar tot nu toe durfde ik niet meer te doen dan haar een appje sturen.

Ik neem een flinke slok van mijn drankje, waardoor mijn zenuwen weer enigszins tot bedaren komen. Dan doe ik mijn ogen dicht.

Haar gezicht, meer zie ik niet. Ogen met de kleur van karamel. Roze wangen. Lippen opgezwollen van het zoenen. Blonde lokken die als zonnestralen uitwaaiëren over het kussen.

Zoen me, schat, hoor ik in gedachten, en ik word gegrepen door verwachtingsvolle huiveringen die nergens toe kunnen leiden.

Knarsetandend onderdruk ik de overweldigende behoefte om haar te zien en te spreken, om bij haar te zijn. Skyler Paige. Het meisje van mijn dromen, mijn perzik, en nog veel meer. Die drie weken met haar waren wat drie weken Disneyland voor een klein kind zijn. Alleen heb ik meer plezier gehad, dat weet ik zeker. Alles aan Skyler is leuk. Haar karakter, haar humor, de manier waarop ze haar neus optrekt, haar heerlijke lijf, het feit dat ze zo haar best doet om niet te nagelbijten als ze zenuwachtig is. En ze is ook nog eens dol op seks. Ze wil het net zo vaak doen als ik. Dat vind ik allemaal even aantrekkelijk, dat beantwoordt aan een soort oergevoel. Dit heb ik nog nooit met een vrouw beleefd.

Sinds mijn vertrek, drie dagen geleden, zit ik me al af te vragen waarom ze me zo fascineert. Omdat ze Skyler Paige is, dat is het enige antwoord dat ik kan bedenken. Een beroemde ster. Maar dat kan niet het hele antwoord zijn, want thuis is ze heel anders dan op het witte doek. Binnen de muren van haar penthouse is ze een heel gewoon meisje. Daar gaat ze zich regelmatig te buiten aan Ben & Jerry's en loopt ze in mouwloze hemdje en tot op de draad versleten jeans, met heel veel kettingen om en armen vol rinkelende armbanden. Sommige van haar broeken zitten superstrak, andere hebben betere tijden gekend, maar ze staan haar allemaal heel erg goed. Thuis zit haar haar nooit perfect in model, maar golft het rond haar hoofd of steekt ze het op in een slordige knot. Thuis is ze zo anders dan op de rode loper of in de advertenties die in alle tabloids staan. En als dat nummer van *People* straks in de schappen ligt, weet de rest van de wereld ook wie de echte Skyler is.

Dan is ze niet langer alleen maar de perfecte actrice die nooit pizza eet en alleen dure merken draagt. Weldra weet iedereen wat ik nu al weet, namelijk dat Skyler Paige een heel erg mooi karakter heeft en barst van de humor. En dat ze net zo onzeker is als al die andere vrouwen van midden twintig die verlangen naar liefde en erkenning.

Ik tik tegen de kaft van het boek dat ik heb gekocht, het boek waarop Skyler zo dol is en dat haar naar eigen zeggen aan ons doet denken.

Ons.

Dat is voor mij een nieuw concept, deel zijn van een 'ons'. Ik weet niet goed wat dat betekent, behalve dan dat ik meer van haar wil en vaker bij haar wil zijn. Als dat 'ons' is, dan ben ik er helemaal voor. Mijn laatste monogame relatie was tijdens mijn studie.

Met Kayla McCormick.

Die bitch.

Dat kutwif.

De vrouw door wie ik vrouwen niet meer vertrouwde.

Ik heb het haar nooit vergeven dat ze het met mijn beste vriend heeft gedaan. Ik zie nog die diamant die ik aan haar vinger had geschoven schitteren in het licht toen Greg haar van achteren nam. Dat ik juist op dat moment thuiskwam en die twee betrapte, dat zal ik echt nooit vergeten. Hetzelfde geldt voor al die excuses waarmee hij kwam aanzetten. Dat het haar schuld was, dat zij hem had verleid en had overgehaald.

Wat een loser.

Voor mij was de grens bereikt. Vanaf dat moment speelde Kayla geen rol meer in mijn leven, en Greg, mijn beste vriend, ook niet. Royce en Bo toonden zich loyaal en wilden ook niks meer met die eikel te maken hebben. Ze zeiden dat je het nooit met de vrouw van een van je maten mag doen, dat is in hun ogen de ergste misstap die je kunt bedenken. Het was dus niet meer dan passend dat ze hem

straffen door hem voorgoed uit ons groepje en uit onze toekomstplannen voor Mannen van de Wereld te bannen.

Kayla hadden ze nooit vertrouwd. Van het begin af aan vertelden ze dat die meid foute boel was, maar ik was veel te verliefd om te luisteren. Ik dacht dat ze de ware was, maar ik had het mis. Na haar nam ik me voor om nooit meer zo voor een vrouw te vallen en daar heb ik me aan gehouden. Totdat ik Skyler leerde kennen.

Ik slaak een diepe zucht en neem nog een slok van mijn drankje. Zijn we nu een stelletje? Betekent dat 'ons' dat we het alleen met elkaar doen of is dit vrijblijvender? We waren het er allebei over eens dat we vooral niet te serieus wilden doen en niet overal etiketjes op wilden plakken.

Ik weet alleen dat ik haar weer wil zien. En wat betekent dat precies? Dat ik alleen met haar samen wil zijn? De tijd zal het leren, denk ik. Al staat het idee dat een andere vent zijn geniepige klauwen naar haar zachte velletje uitslaat me zo tegen dat ik in één keer mijn glas leegdrink en vervolgens de stewardess wenk om er nog eentje te bestellen.

Shit. Tot nu toe heb ik er geen moment bij stilgestaan dat Skyler misschien wel haar vleugels wil uitslaan als het op de andere sekse aankomt. Fronsend klem ik mijn kaken op elkaar.

Kan ik wel aanspraak op haar maken? We hebben drie weken samen doorgebracht en afgesproken dat we elkaar opzoeken als het verlangen toeslaat. Tot nu toe hebben we een paar keer geappt en heeft ze me de meest sexy foto aller tijden gestuurd. Ik draai mijn telefoon om, klik op 'foto's' en bekijk de foto die ze me op de avond na mijn vertrek heeft gestuurd.

Haar haar, warrig van de slaap, valt in woeste golven rond haar onopgemaakte gezicht. Haar lippen zijn opgezwollen van al die zoenen die ik haar heb gegeven. Ze houdt een arm voor haar borsten, maar ze duwt ze wel ver genoeg omhoog voor een uitdagend decolleté.

Ik weet precies hoe ze eruitzien. Prachtige rondingen met roze puntjes, het perfecte formaat voor mijn handen. Dat beeld staat op mijn netvlies gebrand.

‘Jij hebt mazzel, zeg,’ zegt de zakenman die naast me zit. Hij buigt zich naar mijn stoel toe om de foto van Skyler beter te kunnen zien. ‘Hé, is dat niet...’ Hij schudt zijn hoofd alsof hij het niet kan geloven en mompelt: ‘Nee, dat kan niet.’

Ik kijk hem met een venijnige frons aan. Hij ziet er op zich uit als een geschikte vent: slank, mooi pak, bril, naar achteren gekamd haar. Vast een hoge functie in een of ander duur bedrijf. Maar ik ben ook een geschikte vent en ik zit hier ook in een duur pak, al is dat van mij een stuk modieuzer. Ik heb bewust een van mijn mooiste pakken aangetrokken. Dit had ik ook aan toen ik Skyler meenam naar dat Italiaanse restaurant. Na die avond verscheen mijn portret in talloze roddelbladen naast dat van haar, maar ondanks verwoede pogingen heeft de pers mijn identiteit nog niet kunnen achterhalen.

Het fijne aan onbekend in plaats van beroemd zijn is dat geen hond je herkent. Ik weet dat mijn naam vroeg of laat in de bladen zal belanden als ik Skyler vaker zie, maar een mooie vrouw aan mijn arm heeft mijn reputatie nooit kwaad gedaan. Bovendien heb ik zo mijn eigen ideeën over de roddelpers.

Ze kunnen de tering krijgen.

De man naast me steekt met een verontschuldigend gebaar zijn hand op. ‘Sorry. Ik keek toevallig jouw kant op en het is erg moeilijk wegstijgen als je een mooie vrouw ziet.’ Zijn blik en zijn woorden zijn oprecht. En hij heeft gelijk.

‘Dat is waar.’

‘Je mag je gelukkig prijzen als er thuis zo iemand op je wacht.’ Hij glimlacht en leunt achterover. ‘Is dat je vrouw?’

Ik tuit mijn lippen en wrijf met mijn duim over mijn onderlip. ‘Nee.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op en glimlacht. ‘Ik weet niet hoe het

met jou zit, maar als ik zo'n vrouw had om mijn bed warm te houden, dan zou ik een knots van een diamant aan haar vinger schuiven. Ze lijkt sprekend op die knappe actrice, die Skyler Paige.'

Er ontsnapt me een lachje. 'Ja, ze heeft er wel iets van weg.'

'Tets? Man, ze had een tweelingzus kunnen zijn.' Hij steekt een hand uit. 'Lawrence Burn, zeg maar Larry. Ik zit in de farmaceutische industrie.'

Ik schud zijn hand. 'Parker Ellis, consultancy.'

'O ja? In welke sector?'

'Zo'n beetje alles. Mijn zakenpartners en ik helpen cliënten in hoge functies met het oplossen van onorthodoxe problemen.'

'Zoals?' Larry neemt een slok van zijn whisky en draait zich half naar me om. Het is een open, belangstellende houding die aangeeft dat hij wel in is voor een gesprek.

Ik wrijf in mijn handen. 'Het kan van alles zijn. We hebben onlangs een vrouw geholpen die het familiebedrijf had overgenomen. We hebben haar laten zien hoe je een bedrijf runt, hoe ze zich voor die functie moet kleden en hoe ze zowel professioneel als privé de touwtjes in handen moet nemen.' Dan denk ik aan Skyler, zoals zo vaak de laatste dagen. 'We hebben ook een artieste geholpen die haar inspiratie was verloren. Ik heb ontdekt waar dat aan lag en samen met haar het probleem opgelost, zodat ze weer kon doen wat ze het liefste doet. We geven ook zakelijk en financieel advies en zijn zelfs niet te beroerd om de koppelaar te spelen als het zo uitkomt... en als we het eens kunnen worden over de prijs.' Ik haal knipogend mijn schouders op. 'Het ligt er echt aan wat de uitdaging is. Je zou kunnen zeggen dat we manusjes-van-alles zijn. Heb je een probleem, dan lossen we het op, al is het nog zo ingewikkeld.'

'Zo te horen heb je een interessante niche voor jezelf bedacht.'

'Dat hoop ik ook.'

'Mag ik je kaartje?' vraagt hij.

Ik trek lachend mijn wenkbrauwen op. ‘Heb je behoefte aan onze unieke service?’

Hij lacht. ‘Op dit moment niet, maar je weet nooit wat de toekomst brengt.’

Ik haal een van mijn visitekaartjes uit mijn laptoptas en geef het aan hem. ‘Zeg dat wel.’

‘Mannen van de Wereld, hè?’

De stewardess komt mijn drankje brengen en neemt mijn lege glas mee.

‘Dat klopt.’ Ik neem een slok en geniet van de scherpe smaak van het schijfje limoen dat op de rand van het glas zit.

Hij drinkt zijn glas leeg en bestelt er nog een. ‘Vertel me eens wat meer.’

De zon kust net de horizon als de geblindeerde Audi Q5 soepeltjes tot stilstand komt voor slot Kaarsberg. Dankzij Wendy’s aantekeningen wist ik al dat hun optrekje een echt kasteel is. Ik stap uit en adem de lucht in waarin de eerste frisheid van de avond al te bespeuren is. Dan adem ik weer helemaal uit. Nu ik om me heen kijk naar het prachtige gebouw en het bijbehorende park daalt er een intense rust over me neer.

Het slot is kleiner dan wat de meeste mensen zich waarschijnlijk bij een kasteel voorstellen. Het lijkt meer op een grote witte villa die midden in een dal vol bomen is neergezet. Het landschap in Denemarken doet me een beetje denken aan een streek in Georgia in de Verenigde Staten waar veel rijke stinkerds wonen, met keurige groene gazons zo ver als het oog reikt. Dit gebouw is spierwit, met een dak van glanzend zwart metaal en in het midden een torentje bekroond met een koepel. In de gevel, die drie verdiepingen hoog is, zijn met regelmatige tussenpozen verticale rechthoekige ramen aangebracht. Ik tel er zeker een stuk of tien per bouwlaag. Het is zeker niet het

grootste paleis dat ik ooit ben tegengekomen, en ik heb er de nodige gezien. Als student heb ik namelijk een rondreis langs talloze Europese kastelen gemaakt.

Chicks zijn dol op alles wat met adel te maken heeft. Meer uitleg lijkt me niet nodig.

‘Ik rijd uw bagage door de garage naar binnen, meneer Ellis.’

‘Ik kan die zelf wel...’ begin ik, maar de chauffeur schudt zijn hoofd, loopt om de auto heen en start de motor weer. Op hetzelfde moment gaat de voordeur open. Een man in jacquet, naar ik aanneem de butler, staat in de deuropening te wachten.

‘Hare koninklijke hoogheid prinses Mary Kaarsberg verwacht u, meneer Ellis. Wilt u mij volgen naar de salon?’ De man is al wat ouder en spreekt Engels met een zwaar Deens accent. Ik schat hem in de vijftig en het zou me niks verbazen als hij al zijn hele leven voor de familie werkt.

Mijn schoenen maken een piepend geluid op de vloer van wit marmer. Ik krimp even in elkaar, maar probeer een kalme, beheerste indruk te wekken, alsof ik dit soort dingen elke dag doe. Ja, dit is een ongewone opdracht, maar in feite is geen van onze klussen doorsnee. Deze adellijke familie is simpelweg de nieuwste naam die we aan onze groeiende lijst van bijzondere cliënten kunnen toevoegen.

‘Hier, meneer Ellis. Hare hoogheid is er al.’ Hij doet een deur open en steekt zijn arm uit. ‘Hoogheid, mag ik u voorstellen aan de heer Ellis?’

Voor het raam staat een lange, slanke en beeldschone vrouw in een nauwsluitende japon met een rok in A-lijn. Als ze zich naar me omdraait, spelen de laatste stralen van de ondergaande zon door haar goudblonde haar. ‘Meneer Ellis. Dank u voor uw komst.’

‘Het is me een genoegen om uw prachtige land te kunnen bezoeken, hoogheid.’

‘Om te beginnen: tijdens uw verblijf hier is Henrik’ – ze wijst naar

de man die de deur voor me open heeft gedaan – ‘uw persoonlijke bediende. Hij is uw chauffeur en zal al uw wensen vervullen. Als gast van slot Kaarsberg kunt u van zijn diensten gebruik maken.’

Mijn eigen bediende. Dat is zo tof. Dit moet ik zo snel mogelijk aan de jongens vertellen. Royce zou wel raad weten met een persoonlijke bediende. Hij zou Henrik meteen vragen of die zijn pak kon stomen.

‘Dank u, mevrouw. Henrik.’ Ik knik in zijn richting.

‘Dat is alles, Henrik.’ Ze knikt ook naar de butler, die geruisloos de kamer verlaat.

‘Neemt u plaats, meneer Ellis.’ Ze wijst naar een van de banken, die met olijfgroene stof zijn bekleed. De hele salon is ingericht in verschillende tinten groen, goudgeel en roomwit. Zelf kiest ze voor een stoel waarvan de beige bekleding met gouden krullen is versierd en met knopen aan de rugleuning is vastgezet. Ze zit met kaarsrechte rug en aan haar lichaamstaal kan ik zien dat ze meteen ter zake wil komen.

‘Hoogheid, ik begrijp heel goed dat u tot nu toe weinig over de opdracht wilde zeggen, maar wellicht kunt u, nu ik hier ben, een tipje van de sluier oplichten en me vertellen hoe Mannen van de Wereld u kan helpen om uw dochter in het gareel te krijgen? Hoewel we cliënten van diverse pluimage hebben is dit de eerste keer dat ik met een verzoek tot temmen word geconfronteerd en ik begrijp niet goed wat ik voor u kan betekenen. Dit lijkt me geen shakespeareaanse komedie.’

‘Meneer Ellis, kroonprins Sven heeft mijn dochter, prinses Christina, tot zijn bruid verkozen.’

‘En ze wil niet met de prins trouwen?’ vraag ik.

Ze schudt haar hoofd en legt beide handen in haar schoot, keurig over elkaar gevouwen. ‘Ik weet het niet meer. Ik hoor van alles, alleen niet van mijn eigen dochter...’ Heel even gaan haar mondhoeken

naar beneden. Blijkbaar kunnen moeder en dochter niet zo goed met elkaar opschieten en neemt de prinses haar moeder niet in vertrouwen. Dat is belangrijke informatie die ik voor later in mijn oren knoop.

‘Ik weet dat Christina op de kroonprins gesteld is,’ vervolgt de prinses. ‘Ze kennen elkaar al hun hele leven. In de loop der jaren heb ik hun band steeds hechter zien worden.’

‘Wat is dan het probleem?’ Ik buig me naar voren en plant mijn ellebogen op mijn knieën, zodat ik mijn kin in mijn handen kan laten rusten.

‘Dat weet ik niet. De koning, de vader van de kroonprins, is vorig jaar ernstig ziek geworden, en een paar maanden geleden heeft Sven zijn oudere broer verloren, die helaas het leven liet na een val van zijn paard. Na zijn dood werd Sven de troonopvolger en sindsdien gedraagt Christina zich vreemd. Ze gaat op de ongewoonste tijdstippen uit en verschijnt schaars gekleed in de roddelbladen. Ze schaadt haar eigen goede naam en die van de familie.’ Die laatste woorden hadden minachtend kunnen klinken, maar ze weet zich in te houden, al veranderen haar lippen in een dunne streep. ‘Wat weet u van het Deense koningshuis, meneer Ellis?’

Ik slaak een zucht. ‘Bijzonder weinig, ben ik bang.’

Ze knikt kort. ‘Juist, ja. Dan zal ik u van de belangrijkste feiten op de hoogte brengen. De koninklijke familie bestaat uit vier verschillende takken. Koning Frederik staat aan het hoofd van de regerende tak. Alleen zijn afstammelingen komen in aanmerking voor de troon. Na de dood van Enok, de vorige kroonprins, werd Sven de troonopvolger. De laatste drie generaties van regerende vorsten hebben allemaal een partner gekozen die niet tot de koninklijke familie behoort. Als Sven die keuze wel maakt, wordt de band tussen de vier takken versterkt en dat zal grote historische gevolgen hebben voor de monarchie.’

‘Dus de kroonprins wordt straks koning, en als hij met uw dochter trouwt, wordt zij de koningin van Denemarken. Wat is hier het probleem? Afgezien dan van het wilde gedrag dat uw dochter de laatste tijd vertoont?’

‘Mijn dochter heeft overduidelijk gemaakt dat ze geen koningin wenst te worden.’

Ik doe mijn mond open, maar die voelt opeens gortdroog aan.

‘Ze wil dat de kroonprins in plaats daarvan voor haar zuster Elizabeth kiest.’

Mijn hoofd schiet overeind alsof het een eigen leven leidt. ‘Voor alle duidelijkheid: uw dochter wil de toekomstige koning haar eigen zus aansmeren?’ Ik laat een gulle lach horen, maar ik heb al snel door dat ik de enige ben die lacht.

De prinses knijpt haar ogen tot spleetjes, maar weet me desalniettemin een ijzige blik toe te werpen. Blijkbaar viel mijn woordkeuze niet in goede aarde. Ik voel een druppel zweet opwellen bij mijn haargrens en besef dat ik me in het gezelschap van deze vrouw veel voorzichtiger en professioneler moet gedragen.

‘Als u uitgelachen bent...’ zegt ze streng.

‘Ja. Mijn excuses. Gaat u verder, hoogheid.’ Ik schraap mijn keel als ik hoor hoe beschaamd ik klink.

‘Prinses Elizabeth heeft geen enkel bezwaar tegen een verbintenis met de kroonprins. Hij is een erg knappe, vriendelijke man die bekendstaat om zijn oprechte karakter.’ Opnieuw perst ze haar lippen op elkaar en er trilt een spiertje in haar wang. ‘Helaas heeft de kroonprins zijn zinnen gezet op Christina. En daarmee begint uw taak...’

Ik frons als ik de intelligente blik in haar blauwe ogen zie. Ze kijkt me recht aan en even lijken we al starend onze krachten te meten. Het is een strijd die zij overduidelijk wint, want ik wend als eerste mijn blik af terwijl zij ongenaakbaar blijft.

‘U moet mijn wilde dochter temmen, haar voorbereiden op een huwelijk met de kroonprins en haar ervan overtuigen dat het haar taak is om de volgende koningin van Denemarken te worden.’

En daarmee uit.